

1 Million Kr. eller 7—800,000 Kr., som det nu er indskrænket til, ud til Opretholdelsen af dette Korps, paa en Tid, da den høitærede Indenrigsminister siger, at Statskassen ikke kan bære 200,000 Kr. eller 400,000 Kr. til Sygekasserne, og da man har foreslaaet ved Forelæggelsen af Lovforslaget om en Rystbane, at der skal optages et Statslaan paa 5 Millioner Kr. til Bygning af Jernbaner. Det forekommer mig meget betænkeligt paa en saadan Tid at øse Penge ud til et Gendarmerikorps, som er kommet i Stand ved foreløbig Lov; men det er dog ikke min væsentligste Grund til at være imod den foreløbige Lov, og mene, at det er uforvarligt at opretholde den, men min væsentligste Grund til at være imod den, ligger især i den Maade, hvorpaa den søges opretholdt.

Jeg skal da erindre om, hvad de fleste Herrer vide, at § 25 ikke stod i det oprindelige Grundlovsudkast, som blev forelagt 1848, men fremkom fra det nedsatte Udvalg, der i Grundlovsudkastet til 5te Juni Grundloven havde en § 30, der hværede til den nuværende § 25. Det nuværende høitærede 5te Medlem for 1ste Kred (Krieger) var Ordfører for denne Del af Udkastet, og man kan se i Betænkningen, hvorledes denne Paragraf er motiveret. Den er kort motiveret, og den sidste Sætning lyder simpelt saaledes, at den foreløbige Lov altid skal forelægges umiddelbart for den følgende Rigsdag, uden hvis Bekræftelse Loven bortfalder. Der er saaledes for det Første udtalt, at den skal forelægges for den følgende Rigsdag, der tilføjes umiddelbart, men det staar ikke i Lovteksten, og saa kommer tillige den Bemærkning: uden hvis Bekræftelse den bortfalder. Det er rent og klart. Det er en Forudsætning, som man gik ud fra ogsaa ved Forhandlingerne, at kunde den foreløbige Lov ikke faae denne Bekræftelse i den følgende Rigsdag, af begge Rigsdagens Afdelinger, saa var den dermed bortfalden. Det er derfor ganske i sin Orden, at de efterfølgende Rigsdage sluttede sig til denne Opfattelse. Jeg skal i saa Henseende — men jeg skal gjøre det kort, idet jeg forudsætter, at det er Thingets ærede Medlemmer bekendt — opløse, at ogsaa Rigsdagsmanden Professor Bjerring, som ogsaa var Medlem af Grundlovsudvalget, udtrykkelig har udtalt sig i samme Retning, at kunde den foreløbige Lov ikke faae den følgende Rigsdags Bekræftelse, var den bortfalden. Opfattelsen var den, at det var som Rigsdagens Fuldmægtig — om man vil — at Haandhæverne af Magten foregreb Lovgivningsmyndigheden for den Rigsdag, som ikke var tilstede. § 1857

er der af Landstinget afgivet en Betænkning, som jeg forøvrigt tidligere har berørt, en Betænkning, som har saa gode Navne til Underkrift som Bruun, Orla Lehmann og Madvig. I denne Betænkning nævnes de Tilfælde, som efter Udvalgets Mening bragte en foreløbig Lov til at ophøre. Til Slutning nævnes, at naar den foreløbige Lov ikke blev bekræftet af den følgende Rigsdag, saa var den dermed bortfalden. Samme Opfattelse kom til Orde i Folkethinget i 1862 ogsaa ved Behandling af en foreløbig Lov. Der blev nedsat et Udvalg, og deraf udtalte Alberti, C. M. Jespersen, Keergaard og Bruun sig i samme Retning som Landstingsudvalget, men ikke nok dermed, den daværende Justitsminister gav det sin fulde Tilslutning. Den daværende Justitsminister havde forøvrigt i 1859 erklæret, at en provisorisk Lovs Virkning maa ophøre, naar den ikke stadfæstes af Rigsdagen, hvorefter han fortsætter: „Landstinget er enigt med mig i, at en provisorisk Lov vedbliver at gjælde, indtil der er kommet en Lov, som optager den provisoriske Lovs Indhold, dog saaledes, at den ikke kan overleve den nuværende Rigsdags session“; altsaa baade Folkethinget og Landstinget og den daværende Justitsminister have givet det deres fulde Tilslutning og ligeledes anset Statsretslærere. Jeg skal erklære, at der er et Par Statsretslærere, nemlig Hold og en tilstedeværende æret Landstingsmand, som ogsaa er Statsretslærer, der have en anden Opfattelse og mene, at den foreløbige Lov kan overleve en Rigsdagssamling, men til Gjengjæld have de to Statsretslærere den Mening, som de bestemt have udtalt, at det staar i ethvert Things Magt at indbringe den foreløbige Lov ved privat Initiativ; og naar et Thing har den Magt og den Ret, følger deraf, at det kan bringe Loven ud af Verden, idet samme Statsretslærere meget bestemt udtale, at naar en Lov er forkastet, saa er den bortfalden, selv om den er indkommen efter privat Initiativ. Altsaa begge Opfattelser, baade den, som Rigsdagen, hvad jeg vil kalde den traditionelle Opfattelse, har gjort gjældende, og den, som de to Statsretslærere have gjort gjældende, gaa ud paa, at en foreløbig Lov ikke kan vedblive at eksistere mod det ene Things Votum; men det er ganske sikkert, at de foreløbige Love, som vi nu have her liggende for os paa Bordet, ere opretholdte trods det, at man i den ene Rigsdagsamling efter den anden ved privat Initiativ har indbragt dem og forkastet dem. Jeg skal forøvrigt ikke komme ind paa det